

ДМИТРИЙ БИЛЕНКИН ЕСКУДЕРЪТ СЕ СЧУПИ

Превод от руски: Стефан Никитов, 1971

chitanka.info

Горската пътечка извиваше надясно. Там имаше горска поляна, потънала в жълтите цветове на лютичето, а над поляната висеше обикновено летящо дискче.

Точно в този момент люкът се отвори и по въздуха като по стълба на земята се спусна пришълец. Той беше мъничък, закръгленичък, розовичък, почти гол и блестеше като намазан.

Аз не се изплаших и дори не се удивих особено, тъй като многобройните разкази и статии за бъдещия Контакт ме бяха подготвили психологически за подобна среща. Беше ми само ужасно неудобно, че не съм облечен в официален черен костюм, найлонова риза и връзка. Закопчах яката на каубойската си риза, издухах паяжината, която беше полепнала по лакъта ми в гората, пристъпих срещу пришълеца и казах:

— Здравейте!

— Здравейте! — на чист руски език ми отговори той, без да си отвори устата, и това също не ме учуди, тъй като от литературата ми бе известно, че сред другите цивилизации телепатичният обмен на мисли е необикновено развит.

— Здравейте — повтори той. — Счупи ми се ескудерът. Къде е най-близкият сотар?

— Какво? — смаях се аз. — Сотар? Какво е това?

— Какво е това ли? — сега той беше учуденият. — Че това... Това е... такова място, където поправят...

— Ремонтна работилница! — досетих се аз.

— Да, да! Разбирате ли, ескудерът ми...

„Ескудер... — слисано си помислих. — Сотар... Ремонтна работилница... Не така си представях срещата. Ах, да! Той е претърпял авария. Тогава всичко е ясно. Търси помощ от земните жители.“

— Какво се е случило с двигателя? — попитах, като надникнах под дискчето.

— Вие сте спектралист? — зарадва се той. — Тогава може би ще ми обясните защо по време на фикаризацията желтоксът субти?

При думата „желтокс“, без да искам, се опулих. Контактът с „братята по разум“ явно се отклоняваше от традиционната схема.

— Авария сте претърпели? — глупаво казах аз.

— Каква авария? — той дори подскочи. — Желтоксът субти!

— А този... как го казвахте... ескудер не субти ли?

— Вие да не сте полудели! Как може ескудер да субти? Извинете, значи вие не сте спектралист?

— Не — отвърнах аз.

— В такъв случай защо ме мотааете? Кажете ми направо, ще мога ли тук да си поправя ескудера, или не?

— Нашата земна техника... — тъкмо започнах отдавна заседналата в гърлото ми фраза.

— Ако не вашата, то тая на съседната планета — нетърпеливо ме прекъсна той. — Каква е разликата?

— Голяма — казах аз.

Той изпръхтя от възмущение.

— Не ми е до шеги. Трябва да си поправя ескудера. Не мога без ескудер. И тъй, има ли тук някъде наблизко — той завъртя розовите си пръстчета към небето, — ако не сотар, поне някой примитивен спуч?

— Вижте — рекох, — не зная какво е това „спуч“. И какво е „желтокс“. Но се радваме, че можем да ви приветствуваме на Земята. Ние сме щастливи, че Контактът най-после се установи. И в този тържествен миг...

— Как? — развълнува се пришълецът. — Излиза, че съм попаднал не където трябва?

— Нима вие не летяхте към Земята?!

— За първи път чувам такава звездна система.

— Това е името на нашата планета.

— Прелестно име! И тук е приятно, много-много приятно... Колко жалко, че у вас няма сотар!

— Затова пък имаме...

— Зная, зная! Най-различни паметници, пейзажи... Но отпуската ми се свършва.

— В такъв случай вие не сте изследовател?! Не сте и учен?

— Не, разбира се. Аз...

Той не се доизказа. По лицето му бавно се разля недоумение. Погледна краката си, после мене...

— Какво е това?! — писна той, сочейки два тлъсти комара, които се бяха прилепили към бедрата му с явното намерение да си похапнат.

— Това са комари. Изпъдете ги!

— Хапят ли?!

— Дребна работа, не им обръщайте внимание.

Пришълецът буйно подскочи и като си плю на петите, хукна стремително към черупката си.

— Къде отивате? — завиках аз. — Разберете най-сетне, че вие сте първият представител на извънземна цивилизация, който...

— Ако на другите им харесва, когато ги хапят, това си е тяхна работа — долетя от люка. — Прощавайте, сбогом!

Гърбът му бе такъв загладен и охранен, че аз разбрах цялата безнадеждност на опитите си да постигна взаимно разбирателство. Той откровено изразяваше презрение.

— Ей — закрещях подире му. — Само още един въпрос: що за дявол е това ескудерът?

— Ескудерът ли? — той се огледа. — Нима и това не знаете. Странно! Че с какво тогава си чистите зъбите?

Люкът хлопна. Пришълецът потегли.

Публикувано във вестник „Орбита“, брой 45/1971 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.